

Verleidelijk gevaar

Sandra Brown bij Boekerij:

Ontvoerd

De andere vrouw

Op het spel

De laatste zet

Door het vuur

Overleven

De laatste troef

Verleidelijk gevaar

Sandra Brown

Verleidelijk gevaar

ISBN 978-90-225-9250-2

ISBN 978-94-023-1625-4 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Thick as Thieves*

Vertaling: David Orthel en Ans van der Graaff

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Omslagbeeld: © iStock

Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2020 by Sandra Brown Management, Ltd.

© 2021 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Proloog

Die nacht in 2000

‘Erover praten is dé manier om gepakt te worden.’

Hij liet die opmerking even tot zijn metgezellen doordringen en keek ze toen beurtelings alle drie recht in de ogen, omdat hij liever die doelbewuste blik gebruikte als waarschuwing dan nog meer woorden.

Het bij elkaar gekropen viertal zat bij te komen van een adrenaline-roes. Dat ging niet met een noodgang, maar heel geleidelijk. Nu ze geen gevaar meer liepen op heterdaad te worden betrapt, bleef hun hartslag krachtiger dan normaal, al was die al wel gedaald tot een beheersbaar ritme. Hun ademhaling in de vochtige lucht was nog net zo warm, maar minder gejaagd dan zojuist.

Wat echter absoluut niet was afgenomen, was de onderlinge spanning.

Ze konden het niet riskeren samen te worden gezien, maar voor ze ieder hun eigen weg gingen, moesten ze tot overeenstemming komen. Als er tijdens dat proces een dreigement werd geïmpliceerd... des te beter. Het zou hen ervan weerhouden hun pact te verbreken. Je hield je aan de gelofte om te zwijgen, of anders.

‘Praat er niet over.’ Het haar van de spreker was paprikarood en groeide vanaf de zijkant recht omhoog. Tussen de stekels door was sproetige hoofdhuid te zien. ‘Zeg verdomme tegen geen mens iets.’ Hij maakte zes steekbewegingen naar de grond om zijn woorden te benadrukken.

Ietwat ongeduldig zei de oudste van de groep: ‘Natuurlijk niet.’

Degene die driftig zijn nagels stond af te kluiven, spugde er een paar uit terwijl hij instemmend knikte.

De vierde, de jongste, was tijdens de hele gebeurtenis van die avond opmerkelijk kalm en beheerst gebleven. Met een laconiek schouderophalen gaf hij te kennen: *Spreekt voor zich.*

‘Als een van ons erover opschept, een hint laat vallen of er zelfs maar een grapje over maakt, dan leidt dat tot een domino-effect dat...’

‘We weten het nou wel,’ onderbrak de oudste hem. ‘We snapten het de eerste keer al. Het is echt niet nodig dat je een preek afsteekt.’

De greppel waarin ze neerhurkten stond vol onkruid. Sommige soorten tierden welig, andere lagen dood in de modder, verzopen tijdens de laatste zware regenbuien. De greppel was ruim een meter diep en vormde een lelijk litteken tussen de smalle weg en het prikkeldraad rondom een naar mest stinkende wei met koeien. Zonder een briesje om de stank te verdrijven bleef die hangen in de zwoele lucht.

In het midden van het kringetje dat door de vier werd gevormd stond de reden van de ongewenste preek: een canvas tas vol gestolen geld.

Het was meer dan ze hadden verwacht en die onverwachte bonus was zowel stimulerend als ontnuchterend geweest. De inzet leek hoger, en daardoor steeg de spanning.

Na de berisping over de onnodige preek verroerde niemand zich meer en zei niemand meer iets tot de jonge, afstandelijke man een mug tegen zijn nek doodsloeg en daarbij een veeg bloed achterliet. ‘Van mij zal niemand iets horen. Ik heb geen zin in de gevangenis. Daar heb ik al eens gezeten.’

‘Jeugddetentie,’ zei de rooie.

‘Het blijft de gevangenis.’

De oudste zei: ‘Alleen een idioot zou erover praten. Ik ben geen idioot.’

De roodharige dacht even na en knikte toen alsof hij gerustgesteld was. ‘Goed dan. Nog even iets anders. Als we elkaar op straat zien, gedragen we ons precies zoals anders. We gaan niet ons uiterste best

doen om elkaar te ontlopen, maar we gaan ook niet vriendelijker doen dan voorheen. We herkennen elkaar en maken misschien eens een praatje, maar dat is het. Daarom zal dit ons lukken. Het enige wat we met elkaar gemeen hebben is dit.’ Hij duwde met de zilverkleurige neus van zijn laars tegen de tas.

Het andere paar cowboylarzen in het kringetje had geen zilverkleurige neuzen. Ze werden niet alleen voor de show gedragen en het was niet de eerste keer dat ze onder de modder zaten.

De bruine veterboots hadden geglommen voor ze de greppel in gleden.

De marineblauwe gypsen hadden al aardig wat kilometers afgelegd.

‘Zes maanden is wel lang om te wachten met verdelen,’ zei de oudste met een blik op de rooie. ‘En waarom mag jij het geld tot die tijd bij je houden? Daar hebben we niet over gestemd.’

‘Vertrouw je me soms niet?’

‘Wat denk je zelf?’

Als de man met het rode haar zich beledigd voelde, liet hij dat niet merken. ‘Nou, bekijk het eens zo: ik ben degene die alle risico’s neemt. Als een van jullie ondanks onze belofte om te zwijgen toch zijn waffel opendoet en iemand met een badge daar lucht van krijgt en rond begint te snuffelen, ben ik degene die de tas in handen heeft.’

De andere drie was de nadruk die hij op het woord ‘badge’ legde niet ontgaan. Ze wisselden blikken vol wantrouwen ten aanzien van hun zelfbenoemde bankier, maar niemand ging tegen hem in. De jongste haalde weer zijn schouders op en de roodharige ging ervan uit dat iedereen er zo over dacht.

‘Als jullie je aandeel hebben ontvangen,’ zei hij, ‘kun je niet als een gek geld gaan uitgeven. Geen nieuwe auto’s, niets duurs, niet...’

De oudste kapte hem weer af, geïrriteerder dan de vorige keer. ‘Weet je, ik kan die instructies van je missen als kiespijn.’

‘Je hoeft niet zo heetgebakerd te doen. Alles wat ik tegen jullie zeg, geldt ook voor mezelf.’ De man met het rode haar glimlachte sussend, maar zijn ogen – die het schamele maanlicht weerkaatsten als twee rechte scheermessen – deden daarbij niet mee. Daarna wendde

hij zich tot de nagelbijter, die zo ongeveer door zijn vingers heen was. ‘Wat is er met jou aan de hand?’

‘Niks.’

‘Hou dan op met dat zenuwachtige gedoe. Je valt op als een neon-reclame.’

Daar was de oudste het mee eens. ‘Hij heeft gelijk. Als je zenuwachtig overkomt, kun je net zo goed meteen bekennen.’

De nagelbijter liet zijn hand zakken. ‘Ik red me wel.’ Zijn adams-appel ging op en neer toen hij moeizaam slikte. ‘Ik kan gewoon nog steeds niet geloven dat we het echt hebben gedaan.’

‘Nou, dat hebben we wel,’ zei de roodharige man. ‘En wanneer je maandagochtend op je werk komt en te horen krijgt dat de kluis in het weekend is leeggehaald, moet je net zo geschokt reageren als de rest. Maar overdrijf het niet,’ zei hij, zijn wijsvinger opgestoken om zijn punt kracht bij te zetten.

‘Gewoon een zacht “verrek, zeg” is genoeg, en daarna hou je je klep dicht. Doe niets waarmee je de aandacht trekt, vooral niet als alle medewerkers van de winkel worden ondervraagd door rechers, wat beslist gaat gebeuren. Als jij aan de beurt bent, gedraag je je onwetend en onschuldig. Begrepen?’

‘Jaha.’

‘Begrepen?!’ vroeg de oudste.

‘Natuurlijk. Ik weet heus wel wat ik moet doen.’ Maar zelfs terwijl hij zijn verantwoordelijkheid erkende, droogde hij zijn bezwete handpalmen af aan zijn broekspijpen, een gebaar dat bij de andere drie weinig vertrouwen wekte.

De oudste verzuchtte: ‘Jezus.’

De zenuwlijder probeerde de andere drie snel gerust te stellen. ‘Luister, maken jullie je maar geen zorgen over mij. Ik heb mijn deel gedaan en dat zal ik blijven doen. Ik ben gewoon een beetje schrikachtig, zo in de open lucht, dat is alles.’ Hij maakte een weids gebaar met zijn arm, dat het weiland en de verlaten plattelandsweg omvatte. ‘Waarom zijn we hier eigenlijk gestopt?’

‘Ik vond dat we met elkaar tot overeenstemming moesten komen,’ zei de man met het rode haar.

‘En dat hebben we nu gedaan.’ De oudste krom tegen de kant op en keek de nerveuze nog eens streng aan. ‘Ik mag hopen dat je dit niet verkloot.’

‘Dat doe ik niet. Maandag ben ik weer helemaal in orde.’ Hij likte langs zijn lippen en glimlachte beverig. ‘En over zes maanden zijn we allemaal rijk.’

Ze klommen eensgezind uit de greppel, maar van de optimistische voorspelling kwam niets terecht.

De volgende morgen was hun plan naar de klote.

Een van hen lag in het ziekenhuis.

Eentje zat in de gevangenis.

Een lag er in het lijkenhuis.

En een was er met de buit vandoor.

Heden

‘Mijn hemel, Arden. Ik had er rekening mee gehouden dat het ver-
waarloosd zou zijn, maar...’

Lisa gaf huiverend uiting aan haar ontzetting toen ze door de ach-
terdeur de keuken in stapte en de omstandigheden in ogenschouw
nam waarin Arden al vijf maanden woonde.

Arden volgde haar zus naar binnen en trok een stoel onder de
eettafel vandaan. Toen ze ging zitten, zag ze dat het tafelblad zich
niets had aangetrokken van de laag boenwas die ze er pas op had
aangebracht. Tot eergisteren had ze zich druk gemaakt over de deu-
ken en krassen die erin zaten. Nu geloofde ze niet meer dat ze ook
maar enig verschil maakten.

Lisa ratelde door. Arden richtte haar aandacht weer op haar. ‘Heb
je dat fornuis laten controleren op gaslekkage? Het kan gevaarlijk
zijn. Is er een werkend rook- of brandalarm?’

*‘Het zijn oefenweeën. Maar het zal nog wel een maand of zo duren
voor je daar eventueel last van krijgt. En als dat zo is, is er geen reden
voor bezorgdheid.’*

Dat had de verloskundige bij haar laatste prenatale controle ge-
zegd. Maar gisteren waren het beslist geen oefenweeën geweest en
dat had tot grote onrust geleid op de groente- en fruitafdeling van de
supermarkt.

Ze dwong zichzelf haar aandacht weer op Lisa te richten, die mid-
den in de keuken stond, haar armen tegen haar lijf gedrukt, alsof ze
bang was dat ze per ongeluk een besmet oppervlak zou aanraken.

‘Je zei dat je alleen een paar kamers beneden gebruikte. En hier dan?’

Lisa liep naar de open deur en keek de eetkamer en, daarachter, de woonkamer in. Twee decennia geleden waren alle meubels eruit gehaald, behalve de piano, die nog steeds op dezelfde plek stond als toen. Het had Arden verbaasd dat hij er überhaupt nog stond, maar ze vermoedde dat dat was om dezelfde reden als waarom Lisa hem niet had meegenomen toen ze hier weggingen. Hoe kreeg je zo’n groot gevaarte weggesleept?

‘Ik neem aan dat de kamers boven net zo leeg zijn als deze,’ merkte Lisa op. ‘Het ziet eruit alsof je hier nauwelijks bent geweest.’ Ze wierp even een blik op de trap en draaide zich toen weer om naar de keuken. ‘Waar slaap je?’

Arden knikte naar het kamertje dat aan de keuken grensde. Lisa duwde de op een kier staande deur met de knokkel van haar wijsvinger verder open. Het was een saai, vierkant kamertje, met een saai, vierkant raam. Hun moeder Marjorie had het als opbergruimte gebruikt voor kerstversieringen, oude kleren voor het goede doel, hun vaders zelden gebruikte golfclubs, een draagbare naaimachine en dat soort dingen.

Toen Arden hier was ingetrokken, had ze besloten hier een tijdelijke slaapkamer te maken in plaats van haar oude kamer boven te gebruiken zodat ze niet steeds de trap op en af hoefde wanneer haar zwangerschap vorderde en ze onbevalliger werd.

Dat was nu niet meer van belang.

Bij de eerste pijnscheuten liet Arden de appel vallen die ze in haar hand hield en drukte ze haar handen tegen haar buik. Hoewel de hevige en onverwachte samentrekking haar de adem benam, slaakte ze een kreet van schrik.

‘Wat is er, liefje?’

Ze draaide zich om toen ze de van bezorgdheid vervulde stem hoorde en zag een sympathiek, door grijs haar omlijst gezicht, een blauw-wit gestreepte blouse en vriendelijke ogen. Toen ging er weer een pijnscheut door haar heen, nog gemener dan de vorige. Ze zakte door haar knieën.

‘O, hemeltje. Je vliezen zijn gebroken. Je baby komt eraan.’

'Nee! Dat kan niet. Het is te vroeg.'

'Hoe ver ben je?'

'Het is te vroeg!' Haar stem klonk schrill van paniek. 'Bel het alarmnummer. Alstublieft.'

Lisa maakte een opmerking over haar geïmproviseerde slaapkamer. 'Ik snap gewoon niet waarom je ervoor hebt gekozen hier terug te keren en zo te leven.'

Arden had een tweepersoonsbed, een nachtkastje met een lamp en een ladekast in de kamer staan, die ze in twee dagen tijd zelf in elkaar had gezet. Ze herinnerde zich dat ze een groot besef van voldoening had ervaren en zich had voorgesteld dat ze weldra een wieg in elkaar zou zetten.

In de spiegel die Arden aan de muur boven de ladekast had gehangen zag ze Lisa's ontzetting toen die zich hoofdschuddend weer omdraaide en naar Arden keek als naar een niet te ontcijferen oeroud manuscript.

'Is er iets te drinken?' Zonder op antwoord te wachten liep Lisa terug naar de keuken en keek in de koelkast. 'Mooi. Cola light. Of heb je liever iets anders? Werkt de ijsmachine?'

Arden probeerde Lisa's snelle gedachteprocessen bij te benen, maar werd daarin belemmerd door levendige herinneringen.

'Het komt wel goed. Blijf liggen. Adem diep in.'

Een jonge vrouw in yogakleding had op de schreeuw om hulp van de oudere vrouw gereageerd. Ze liet Arden achterover zakken tot ze werd ondersteund door de armen van een andere vreemde, die achter haar plaats had genomen. De jongere vrouw zat naast haar geknield en bleef haar kalm en geruststellend toespreken. Maar het hielp allemaal niet wat ze zei; niet tegen de overweldigende pijn en niet tegen de al even intense wanhoop.

Vertwijfeld duwde ze haar handen tussen haar dijbenen in een poging het leven binnen te houden dat haar lichaam vroegtijdig probeerde uit te stoten.

Lisa vond de drinkglazen in het kastje waar ze vroeger ook hadden gestaan, schonk voor hen allebei wat in, kwam terug naar de tafel en ging tegenover Arden zitten.

Ze nam een slok en legde toen haar hand op die van Arden. ‘Mijn kleine zusje.’ Lisa fluisterde het vol genegenheid en bezorgdheid.

Arden wist dat die gevoelens oprecht waren.

Lisa was vaak net zo verbijsterd als geërgerd over Ardens keuzes in het leven. Ze zei: ‘Ik ben al nerveus sinds je me gisteren belde. Ik weet niet wat jij je van gisteravond herinnert, maar toen ik in het ziekenhuis arriveerde, was je het ene moment hysterisch en het volgende bijna catatonisch. Ik was buiten mezelf. En toen ik je daar vanochtend weg probeerde te krijgen...’

‘Hoe heet je?’

Naast haar, over haar heen gebogen, zat de ambulanceverpleegkundige die de vrouw in yogakleding had vervangen. Hij was jong en had een fris gezicht.

‘Arden Maxwell.’

‘Arden, we gaan voor je zorgen, oké? Hoe ver ben je?’

‘Tweëntwintig weken.’

Zijn partner, die eruitzag als een professionele bodybuilder, controleerde haar hartslag en ademhaling. Ze vroegen de mensen die zich om haar heen hadden verzameld om ruimte te maken, tilden haar toen op de brancard en reden die de winkel uit.

De middagzon stond recht boven hen en verblindde haar. Haar ogen begonnen te tranen.

Ze depte nu tranen uit haar ogen weg.

Lisa moest het gezien hebben, want ze stopte met het opnoemen van de ergernissen waarmee een ontslag uit het ziekenhuis gepaard ging. ‘Waar ik naartoe wil is dat dit mijn eerste gelegenheid is om te zeggen hoe vreselijk ik het voor je vind. Echt, echt verschrikkelijk, Arden.’

Opnieuw welden tranen op in Ardens ogen. Ze keek in haar onaangeroerde glas cola, waar bubbeltjes snel naar de oppervlakte kwamen, om daar meteen uiteen te spatten. Iets vitaals en levendigs, waar in een oogwenk een einde aan kwam.

In de ambulance werd haar spijkerbroek opengeknipt. Ze werd toegedekt. Toen de jonge verpleegkundige haar onderzocht, verschenen er rimpels in zijn voorhoofd.

Ze deed haar best om overeind te komen zodat ze de reden van zijn ontzetting kon zien, maar de bodybuilder hield haar neergedrukt, een hand op elke schouder, niet onvriendelijk, maar vastbesloten.

‘Het komt toch wel goed met mijn baby, hè?’ snikte Arden. ‘Alsje-blijft. Zeg dat ze het zal redden.’

Maar nu ze eraan terugdacht, geloofde ze dat ze – op een instinctief oerniveau – zelfs toen al had geweten dat haar dochtertje niet levend ter wereld zou komen.

‘Je gelooft dit waarschijnlijk niet,’ vervolgde Lisa, terwijl ze met haar duim over Ardens knokkels wreef, ‘maar ik bewonderde je om het feit dat je de baby wilde houden. O, begrijp me niet verkeerd. Ik was ontzet toen je me vertelde dat je zwanger was en wat je van plan was. Hier terugkeren en het kind grootbrengen. Uitgerekend *hiér?*’

Ze keek om zich heen alsof ze een verklaring voor het onverklaarbare op het verbleekte behang zou kunnen vinden. ‘Dat is gewoon masochisme. Heeft die zelfopgelegde straf iets met de vader van de baby te maken?’

Arden pakte haar glas op en probeerde het stil te houden terwijl ze van de cola dronk, maar het glas tinkelde tegen haar ondertanden. Ze zette het terug.

Op fluisterton vroeg Lisa: ‘Is hij getrouwd, Arden?’

Ze sloeg haar ogen neer.

Lisa zuchtte. ‘Dat dacht ik al. Wist hij zelfs maar dat je zwanger was?’

Ze vatte Ardens stilzwijgen op als een ontkenning.

‘Maar goed ook,’ zei Lisa. ‘Dan ben je nu ook niet verplicht hem iets te vertellen. Als hij niet van het kind op de hoogte was, hoeft hij ook niets over het lot ervan te weten. Dat deel van je leven ligt achter je. Je kunt opnieuw beginnen. Met een schone lei.’

Weer legde ze haar hand op die van Arden en gaf er een liefdevol kneepje in. ‘Het eerste punt op de agenda is je hier weg te halen. Ik wil dat je bij mij komt wonen tot je hebt besloten wat je met je leven wilt doen.’ Ze gaf Arden de tijd om te reageren, maar toen die dat niet deed, zei ze: ‘Het huis voelt veel te leeg aan sinds Wallace is overleden.’

Lisa’s echtgenoot, die veel ouder was geweest dan zij, was twee jaar

geleden gestorven. Arden geloofde best dat hun reusachtige huis in een elitaire wijk in Dallas veel te groot aanvoelde.

‘Ik geef je natuurlijk alle privacy die je wilt, maar Helena zal het geweldig vinden om je te bemoederen. Zij en ik zullen je verwennen tot je volledig hersteld bent.’ Ze glimlachte, klopte weer op Ardens hand en keek toen op haar horloge.

‘Je hoeft vast niet veel in te pakken. Als we snel vertrekken, zijn we er voor het donker. Dan heeft Helena het eten al voor ons klaarstaan.’ Ze wilde opstaan, maar bedacht zich toen. ‘En Arden, je hebt geen deadline. Gun jezelf de tijd om over alles na te denken. Om een idee goed te overdenken voordat je handelt. Stort je niet halsoverkop ergens in. Eerlijk gezegd had ik er helemaal geen goed gevoel bij dat je naar Houston verhuisde en ik wist toen niet eens dat je een relatie had met een getrouwde man. Toegegeven, de baan klonk veelbelovend, maar dat je je biesen pakte en verhuisde leek me impulsief en vanaf het begin gedoemd.’

De arts van dienst op de spoedeisende hulp sloeg haar handen ineen. ‘Mevrouw Maxwell, het spijt me vreselijk.’

‘Nee.’

‘Uw dochtertje is dood geboren.’

‘Nee!’

‘Neem het uzelf niet kwalijk. U bent hier niet de oorzaak van. Het was een noodlottig toeval.’

Vanaf het begin gedoemd.

Arden had het gevoel dat haar borstbeen elk moment kon openbarsten. Ze duwde haar stoel naar achteren, liep naar het aanrecht, opende de jaloezieën voor het raam erboven en keek naar de achtertuin waar Lisa en zij vroeger hadden gespeeld.

Van het hek ontbraken spijlen. Het gras was verdrongen door onkruid. Haar moeders rozenbed, dat ze zo liefdevol had verzorgd, bestond alleen nog uit onvruchtbaar zand.

Ze voelde dat haar zus achter haar opstond voordat Lisa haar armen om haar middel sloeg en haar kin op haar schouder legde om samen met haar naar het uitzicht te kijken. ‘Ik weet nog dat pap de schommelset voor je meebracht.’

Die was nog steeds met beton in de grond verankerd, maar was verroest en de ketting van een van de schommels was gebroken.

‘Ik was een jaar of twaalf, dus jij zult twee zijn geweest. Voor jou was er een stoeltje met een balkje boven je benen.’

Lisa drukte haar kin tegen de knobbel boven op Ardens schouder. ‘Je was te jong om het je te herinneren, maar je weet vast nog wel dat ik je de skin-the-cat-oefening leerde.’

Lisa was toen zelf al bijna te lang geweest, maar ze was atletisch genoeg om te laten zien hoe gemakkelijk het was. Ze had toegekeken bij Ardens eerste gespannen pogingen en haar toen uitgedaagd het in haar eentje te doen.

Met handen die vochtig waren van het nerveuze zweet had ze de dwarsstang vastgepakt, diep ingeademd, haar benen opgetild en tussen haar armen door gedraaid. Ze had de draai echter niet kunnen afmaken. Haar handen gleden van de stang en ze viel hard op haar billen.

Haar trots was minstens zo gekwetst als haar billen, maar ze had zich verzet tegen haar tranen. Lisa had erop gestaan dat ze het opnieuw probeerde.

‘Morgen,’ had Arden gejammerd.

‘Nee. Nu.’

Bij de tweede poging was het haar gelukt. Lisa had haar bijna gesmoord met haar omhelzing. Ze herinnerde zich nu hoe bijzonder Lisa’s goedkeuring en die omhelzing waren geweest.

Ze hadden haar prestatie gevierd met een gezinsetentje in een restaurant dat zij had mogen kiezen: McDonald’s, natuurlijk.

Dat was een fijne dag geweest, een van de laatste gelukkige momenten met het gezin die Arden zich kon herinneren. Hun moeders fatale ongeluk had een paar maanden later plaatsgevonden.

Maar het verlies van hun moeder was niet zo plotseling en onverwachts gekomen als de verdwijning van hun vader.

Afgelopen maart was het twintig jaar geleden, twee keer de leeftijd die ze had gehad toen Joe Maxwell zijn twee dochters in de steek liet om nooit meer terug te komen. Zijn vertrek was de spil waaromheen Ardens leven nog steeds draaide.

Het had geen zin om erover te speculeren hoe anders Lisa en zij zouden zijn geworden of wat voor toekomst ze zouden hebben gehad als hij hen niet in de steek had gelaten, want dat had hij wel gedaan.

Zacht en vol sympathie zei Lisa: 'Je hebt iets vreselijks meegeemaakt en ik wil je niet onder druk zetten nu je kwetsbaar bent. Maar Arden, dit is echt niet de plek om te herstellen. Geloof me. Je was veel jonger dan ik. Je weet niet meer hoe erg het was nadat mama was gestorven. Of misschien heb je het verdrongen. Ik heb dat niet gedaan. Ik weet het nog. Toen papa verdween en ik ons uit dit dorp weghaalde, zwoer ik dat het voor altijd zou zijn. Mensen die toen hier woonden, zullen zich ons nog herinneren. Waarom zou je jezelf blootstellen aan roddels en speculaties? Om nog maar te zwijgen van het feit dat dit huis letterlijk om je heen instort.' Ze ging met haar vinger over een losse schilfer van het formica keukenblad.

'Ik heb er al zo vaak over gedacht het te verkopen, maar dan werd ik sentimenteel, dacht ik aan mama die in de kamer bezig was, in de keuken het eten klaarmaakte of neuriënd de was stond op te vouwen en dan kon ik het niet over mijn hart verkrijgen. Al weet God dat we het geld konden gebruiken, ik had het gevoel dat we door de verkoop definitief van mama afgesneden zouden zijn. Bovendien was het huis ook van jou. Ik voelde me er niet prettig bij om de beslissing het te verkopen voor ons beiden te nemen.'

Ze ademde diep in. 'Maar nu zou ik willen dat ik het wel had gedaan, zodat jij niet de vreselijke vergissing zou hebben gemaakt om hier terug te keren. Je hebt jezelf wijsgemaakt dat dit "thuis" is, maar dat is het niet. Dat is het al twintig jaar niet meer en zonder je kindje zal het dat ook nooit worden. Ik ben je enige familielid. Ik zal voor je zorgen tot je besluit wat je hierna wilt doen.'

Ze trok Arden stevig tegen zich aan en hield haar toen nog even vast.

Arden draaide zich naar haar om. Ze kuste haar zus op de wang en kromde toen haar pink. Lisa haakte de hare eraan vast. Na het vertrek van hun vader hadden ze dat heel vaak gedaan. Het symboliseerde het feit dat ze alleen elkaar hadden en dat hun band niet kon worden verbroken.

Ze bleven elkaars pinken vasthouden en glimlachten weemoedig. Toen trok Arden haar hand los. 'Ben je klaar, Lisa?'

'Klaar?'

'Klaar met mij vertellen waar ik ga wonen en wat ik vanaf nu met mijn leven ga doen. Als je klaar bent, ga dan alsjeblieft weg.' Ze ademde in om zichzelf te harden. 'En zo niet, ga dan toch maar weg.'

Arden was nog wakker toen er een auto over de weg naderde.

Ze keek op de klok op het nachtkastje. Het was een paar minuten over één. Hij was wat later dan gewoonlijk.

Zodra ze wist dat ze zwanger was, had ze plannen gemaakt om Houston te verlaten. Binnen een week had ze haar baan en haar huur opgezegd en haar woning leeggehaald en was ze teruggekeerd naar haar geboortedorp.

Hoewel Penton de hoofdplaats van het district was, bestond het district voor het grootste deel uit platteland, dus het dorp was klein en had een goedwerkende tamtam. Iedereen die de geschiedenis van de familie Maxwell kende, zou nieuwsgierig zijn naar de nieuwe bewoner van het huis dat zo lang leeg had gestaan, en het had niet lang geduurd voor iedereen wist wie die bewoner was.

Ze was eraan gewend geraakt dat automobilisten langzamer gingen rijden als ze langs het huis kwamen.

Overdag trok ze zich niets van de gapers aan.

Maar eentje kwam altijd 's nachts. Elke nacht. Ze herkende inmiddels het motorgeluid van zijn auto en lag er zelfs op te wachten. Maar al te vaak viel ze niet in slaap voordat diegene voorbij was gereden. Ze zou haar dagen liever op een andere manier afsluiten.

Natuurlijk had ze daarover niets tegen Lisa gezegd, die had voorspeld dat Ardens terugkeer tot argwaan en geruchten zou leiden, en tot speculaties over hun vader en de misdrijven die hij zou hebben gepleegd voordat hij verdween.

Zoals gewoonlijk had Lisa gelijk, maar Arden voelde aan dat deze specifieke voorbijganger niet alleen werd gemotiveerd door nieuwsgierigheid en de hoop een glimp van Joe Maxwells jongste dochter op

te vangen. Deze nachtelijke ritjes hadden iets roofdierachtigs wat haar onrustig maakte.

Maar had ze niet juist vandaag besloten dat ze zich niet langer zou laten intimideren?

Ze gooide het dekbed van zich af, stapte uit bed en liep naar het raam. Daar bleef ze achter de muur staan zodat ze niet gezien zou worden. Het leek haar verstandig om de persoon in de auto niet te laten merken dat ze zich van hem bewust was.

Het huis stond te ver van de weg af om meer van het voertuig te kunnen onderscheiden dan de koplampen. Voor het huis vertraagde het zoals elke nacht tot een slakkengang en het ging pas weer sneller rijden wanneer het er helemaal voorbij was.

Toen ze de achterlichten om de bocht en uit het zicht zag verdwijnen hield ze zich voor dat haar verbeeldingskracht wellicht iets onschuldigs veranderde in iets onheilspellends. Die snorrende motor kon ook van iemand zijn die avonddienst had gehad en op weg was naar huis.

Maar ze kende hier geen bedrijven en wie moest er nou zeven avonden per week werken? Hij kwam ook in het weekend langs het huis en had in maanden nog geen enkele nacht gemist.

Die regelmaat gaf het iets dwangmatigs en sinisters.

Ze probeerde haar onbehagen van zich af te schudden, hield zich voor dat ze zich aanstelde en kroop terug in bed. Haar onrustige gedachten hielden haar echter wakker.

Lisa was bepaald niet rustig vertrokken.

Nog een half uur na Ardens onafhankelijkheidsverklaring had Lisa met haar lopen redetwisten. ‘Als Wallace nog leefde, zou hij het met me eens zijn.’

Daar twijfelde Arden niet aan. Ze was erg op haar zwager gesteld geweest, die een goede surrogaatvader – of eigenlijk eerder grootvader – was geweest sinds Lisa en hij getrouwd waren. De gelijkmoedige Wallace Bishop was een succesvolle projectontwikkelaar geweest en had bijna dagelijks deals gesloten waarbij beide partijen zich goed voelden. Talloze malen had hij bemiddeld bij onenigheid tussen de twee zussen, maar om de echtelijke harmonie te bewaren, had hij wel vaak Lisa’s kant gekozen.

Maar ook al had Lisa zijn naam in de strijd gegooid, Arden was niet teruggekomen op haar beslissing om te blijven en Lisa had uiteindelijk geen andere keus gehad dan toe te geven. Bij haar vertrek had ze gezegd: ‘Ik wil alleen maar dat je gelukkig bent, Arden.’

‘Ik wil ook dat ik gelukkig ben.’

Nu ze in het donker naar het plafond lag te turen moest ze haar zus op één punt gelijk geven: ze had bijna haar hele volwassen leven van alles ondernomen zonder iets te bereiken. Ze had haar weg nog niet gevonden en was richtingloos en doelloos bezig geweest.

Peinzend streek ze met haar hand over haar buik en ze miste de kleine bobbel die zo nieuw was geweest en toch zo snel heerlijk vertrouwd was geworden.

De baby had haar een doel gegeven.

‘Zoals het er nu voorstaat...’ fluisterde ze.

Ze werd overmand door verdriet, maar weigerde het de ruimte te geven. Ze kon niet toestaan dat haar gedachten, haar hart, zich op het verlies van de baby richtten. Als ze dat deed zouden de gevoelens van rouw haar verlammen.

Ze moest haar oorspronkelijke plan doorzetten. Net zoals ze de skin-the-cat-oefening in haar eentje had geleerd, moest ze dit ook alleen doen, en wel nu.

Hoe uitgeput haar lichaam ook was, ze bleef maar malen en probeerde een plan van aanpak uit te werken voor een huis dat twintig jaar was verwaarloosd.

Ze zou tot aan haar dood rouwen om de dochter die ze had verloren, maar ze had het gevoel dat ze dringend in actie moest komen, iets moest ondernemen, moest gaan leven voordat het te laat was.

Die laatste gedachte verbaasde haar.

Waarvoor te laat?

2

Op de metalen brievenbus die op een paal aan het begin van de grindoprit prijkte, stond de naam L. BURNET. De weg hierheen was smal, hobbelig en kronkelig geweest, maar Arden had haar bestemming bereikt.

Tot nu toe waren de twee maanden sinds ze de baby had verloren druk, maar ontmoedigend onproductief geweest. Ze hoopte dat haar bezoek aan L. Burnet daar verandering in zou brengen.

Ze draaide de oprit in, stopte achter een pick-up met dubbele achterbanden en liet haar motor stationair draaien terwijl ze het huis bekeek. De architectuur was Acadisch, wat niet verwonderlijk was aangezien de staatsgrens met Louisiana door Caddo Lake liep en het meer vlakbij lag.

Het witte gebouw van één verdieping had donkergroene luiken en een bijpassend zinken dak. Het was buitengewoon netjes en plezierig om naar te kijken. Over de hele breedte was een veranda met een laag overstek. Het enige wat op de veranda stond, was een geverniste houten schommelstoel met een hoge lattenrug en brede armleuningen. Wat tuinrichting betreft was er niet meer dan een aantal groenblijvende dwergstruikjes net voor de veranda aan weerszijden van een trapje van hergebruikte rode bakstenen.

Ze zette de motor uit. Zodra ze uitstapte, werden haar oren mishandeld door een schel gejack dat van ergens achter het huis kwam. Ze liep langs de reusachtige pick-up en volgde een voetpad dat in het gras was uitgesleten. Het leidde haar langs de linkerkant van het huis naar de achtertuin vol hoge dennenbomen.

Er was een groot bijgebouw met dezelfde witte buitenkant en het

groene zinken dak als het woonhuis. De dubbele garagedeur stond open. Ze liep erheen en keek naar binnen. De oorzaak van het lawaai was een cirkelzaag. De man die hem bediende, stond met zijn rug naar haar toe. Het lawaai was oorverdovend.

‘Neem me niet kwalijk?’

Hij gaf er geen blijk van dat hij haar had gehoord en bleef over de werkbank gebogen staan, waar hij vakkundig een lang stuk hout in tweeën zaagde.

Ze verhief haar stem. ‘Meneer Burnet?’

Toen hij nog niet reageerde, besloot ze te wachten tot hij klaar was. Toen hij zover was, ging hij rechtop staan, bekeek zijn werk en schakelde toen tot Ardens opluchting de cirkelzaag uit.

‘Meneer Burnet?’

Terwijl hij zich omdraaide, schoof hij een veiligheidsbril omhoog naar zijn voorhoofd en toen hij haar zag, reageerde hij op een manier die ze niet goed kon duiden. Het was bovendien zo vluchtig geweest dat ze het niet zou hebben gezien als ze toevallig met haar ogen had geknipperd.

Ze zei: ‘Ik hoop dat ik u niet liet schrikken. Ik had geroepen, maar u hoorde me niet boven het lawaai uit.’

Hij hield haar blik vast, bekeek haar van top tot teen en wendde zich toen af om de zaag op de werkbank te leggen. Hij zette de veiligheidsbril af, trok zijn suède werkhandschoenen uit en legde ze naast de zaag neer alvorens haar weer aan te kijken. ‘Ik had u wel gehoord.’

Ze wist niet wat ze daarop moest zeggen. Als hij haar had gehoord, waarom had hij dan niet gereageerd?

‘Ik ben Arden Maxwell.’ Ze liep naar hem toe en stak haar rechterhand uit.

Hij keek ernaar alsof een handdruk een nieuwe ervaring voor hem was en pakte toen een verbleekte rode poetsdoek om zaagsel van zijn onderarm te vegen alvorens hij haar – nogal kort – een hand gaf. ‘Wat kan ik voor u doen?’

Ze lachte wat ongemakkelijk. ‘Veel, hoop ik.’

Hij beantwoordde haar glimlach niet, maar trok alleen een wenkbrauw op.

En op de een of andere manier voegde dat een onbedoelde insinuatie toe aan wat ze had gezegd. Ze legde snel uit wat ze bedoelde. ‘Ik zag uw advertentie. Op internet. Ik had lokale aannemers gegoogeld en u stond erbij.’

‘Eh-huh.’

Meer zei hij niet en hij toonde ook geen enkele interesse om haar als klant binnen te halen.

Ze vervolgde: ‘Ik heb gisteren gebeld en een bericht ingesproken, waarin ik u vroeg me terug te bellen. Ik neem aan dat u dat gemist hebt.’

‘Ik heb het gehoord. Ik had het druk.’

Ze keek langs hem heen naar de zojuist gehalveerde plank. ‘Ja, ik zie het. Nou ja, ik moest nog een boodschap doen in het dorp, dus ik besloot te kijken of ik u hier te pakken kon krijgen, omdat het op de route lag.’

‘Op uw route?’

Ze lachte weer. ‘Een kronkelende route. Toegegeven, u zit niet bepaald langs een drukke weg en ik had bijna de zijweg gemist, maar ik heb u toch gevonden.’

‘U had geluk dat ik hier was, anders was u dat hele stuk voor niets gekomen.’

‘Daar prijs ik me inderdaad gelukkig mee.’

‘Tja, nu u toch hier bent... wat hebt u nodig?’

‘Ik heb een verbouwing, een nogal grote. Er zal aardig wat tijd en een hoop werk in gaan zitten.’

Toen hij klaar was met de poetsdoek, gooide hij die op de werkbank. ‘Hoeveel aannemers hebt u gebeld voor u mij belde?’

Ze trok beteuterd haar schouders op, realiseerde zich toen dat ze hem geen verklaring verschuldigd was en keek hem weer in de ogen. Die waren kobaltblauw en bleven haar onvriendelijk aankijken. Hij was jonger dan ze zich hem had voorgesteld, maar ze vermoedde dat het grijs dat hier en daar in zijn donkere haar zat, de rimpeltjes rond zijn ogen en zijn strak rechte mond hem ouder deden lijken dan zijn feitelijke leeftijd.

Hij had in elk geval niet het figuur van een man die op zijn gemak-

je naar de middelbare leeftijd toe sukkelde. Geen buik die over de band van zijn spijkerbroek hing. Bicepsen waar de korte mouwen van zijn zwarte t-shirt strak omheen spanden. Hij was lang en slank en zag er algemeen zo taai uit als schoenleder en zo knuffelig als een diamantrugschildpad.

‘Hij is soldaat geweest, weet u.’

‘Nee, dat wist ik niet.’

‘Afghanistan. Daarvoor Irak.’

‘Dus hij heeft gevochten?’

‘O, ja. Hij heeft heel wat actie gezien. Misschien is hij wel te lang in de oorlog gebleven, als u weet wat ik bedoel. Maar hij is oké. Niet gevaarlijk, of gek of iets dergelijks.’

Een voormalige klant van meneer Burnet had bij de advertentie zijn naam en telefoonnummer achtergelaten voor referenties. Arden had hem gebeld. Hij had niet alleen Burnets vakmanschap en betrouwbaarheid onderschreven, maar ook uit eigen beweging de informatie over zijn militaire dienst vermeld.

In werkelijkheid had ze niet geweten wat de man bedoelde met zijn opmerking dat Burnet te lang in de oorlog was gebleven. Nu zou ze willen dat ze hem om meer uitleg had gevraagd.

Misschien was L. Burnet door de oorlog zo zwijgzaam en bijna onbeschoft. Of misschien was hij altijd al afstandelijk geweest. Zolang hij de klus kon klaren, kon het haar niet veel schelen of hij een innemende persoonlijkheid had of niet. Ze huurde iemand niet in om haar te entertainen.

Hij had een doordringende blik, maar ze zag daar geen waanzin in. Integendeel zelfs. Ze merkte intelligentie, een scherpe blik en een bovengemiddelde opmerkzaamheid bij hem op. Er zou hem weinig ontgaan en dat voelde een beetje ongemakkelijk. Ze was echter bereid het risico te nemen dat hij redelijk gezond van geest was.

Maar – en daar ging het uiteindelijk om – wat echt een aanbeveling vormde was het feit dat ze de afgelopen twee maanden diverse aannemers had gesproken en dat hij de laatste was op haar lijstje met kandidaten voor de klus.

Dankzij het trustfonds dat haar zwager voor haar had opgezet kon